

ἐὰν ἡ Ἀτμοπλοικὴ τῆς Σόρου ἑταιρία
δὲν ἐξοφλήσῃ, Περικλῆ, ὅσα ποτὰ μεγάλα
εἰς τοὺς Ἑγγλέζους χρωστέαι γιὰ κάρθουον καὶ γι' ἄλλα;
Ἄκουσ' ἐκεῖ κατὰστάσαις!... ἄκουσ' ἐκεῖ φοβέριξ!...
μὲ τὰ σαπιροατοῦλα τὸν μᾶς πῆρυν τὸν ἀερά...
μᾶς ἦρυν τοῦ χερσιῦ τὸν πῆρ κ' ἀπὸ ταῦτ' μᾶς σέρνον
καὶ ἐξερπύρουν ἐξάρνα ἐκεῖ ποῦ δὲν τοὺς σέρνον.
Πότε ὁ Ροῦμορὸ μᾶς κτυπῆ τὴν πόρτα μᾶς ἴστ' ἀτὰ μοῦτρα,
πότε ὁ Νίκολσον βαρεῖ τὴν μαλακίαν καὶ κούτρα,
πότε ἔρχονται ἴστ' Φάλλερὸ γιὰ νὰ μᾶς κάνουν μπλόκο,
πότε γιὰ φῶλλου πῆδμα λυσσοῦν καὶ πέρουν ρόκο,
πότε μ' ἐκείνο, Περικλῆ, καὶ ἔλαστε μὲ ποῦτο
φορτῶνον ἴστ' ῥάχη μᾶς καὶ μᾶς βαρουν μὲ κνούτο,
καὶ ὅσαι; μπάλαις ἔπασαν εἰς τὸν κιορὸν ἐκείνον
ἀπὸ τὸν Ἄγγλον Ναυάρρον παρὰ τὸ Ναυκρίνον
θηροῦ πῶς τῆς ἐπλήρωσε πολλὰς φορὰς ὡς τόρξ
ἴστ' οὐδὲς ἐυγενεῖς; σωτήρᾶς τῆς ἡ τὸν Ἑλλήνων χῶρα.
Π.— Κι' ἐγὼ μαζὶ σου σύμφωνος...

Φ.— Ἄκουσ' ἐκεῖ κεράλι!...
ὁ Σώλοσθουρὸν τὸν ἀμπκο σκοπεῖσι νὰ μᾶς φάλλῃ
καὶ θὰ ἐκθέσῃ τὸν Ρωμῶν τὰ χάλια ἐν συνόψει
κ' ἀπὸ ταυλάκι τὸ νερὸ κ' ἐκείνος; θὰ μᾶς κόψῃ,
Ὅσοι ἴστ' ἄγγλων τὰς Βουλὰς... ἄς σκοῦξῃ ὁ, τί θέλει...
ἐμᾶς, μωρὸ, δι' ὅσα πῆρ κοκκοῦσι δὲν μᾶς μέλει.
Σὰν ἔγω δίνω, Περικλῆ, καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἀλλ' ὅταν δὲν ἐστώτ' λεπτό, τί θέλεις νὰ σοῦ κᾶνω;
Μουρλοῦξῃσαν κ' οἱ Σερικιοὶ καθὼς καὶ ἄλλοι τόσοι
καὶ μῆτε ὁ Πρωθυπουργὸς μ' ποτεὶ νὰ τοῦ; γλυτώσῃ,
ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε ὁ κόμορ; νὰ τραντάξῃ
κ' ὁ κῆριος Σαλισθουρὸ μαζὶ μᾶς νὰ φρυξῇ
καὶ μὲ θυμὸ ἴστ' ἠθοδωρῆ νὰ στελεῖρ δοκομῆντα...
παντοῦ καὶ πάντα, Περικλῆ, συμβαίνουσι φιλμῆντα.
ἴστ' αὐτὸν τὸν κόμορ, ποῦ καθεὶς γεννάται γιὰ νὰ ρέβῃ,
εἶτε ἀργὰ ἢ γρηγορὰ κ' ὁ Κροῖτος μουρλοῦξῆσει.
Π.— Κι' ἐγὼ μαζὶ σου σύμφωνος...

Φ.— Ἄκουσ' ἐκεῖ φοβέριξ!...
τὰ τόσα ρεζιλίαις τῆς δὲν βλέπ' ἡ Ἑγγλιτέρξ,
ὅπου τὸν Λόρδων ἐγινκν τὰ μέγαρξ λημέρι
καὶ κλέβουσι εἰς τὸν μπακαρῆ ἡμέρα ἐσπῆμαίσι;
Τὸν Λόρδο Κοῦμμιγγὸν δὲν κτυποῦν καὶ ἄλλοι; Ὀμοτίμοις,
σοφροποῖδς μὲ δίπλαμα τὰ μᾶλιστα δοξίμοις,
ποῦ ἂν καὶ Λόρδοι, Περικλῆ, ζητοῦν νὰ κᾶμουν πλούτη
μὲ τὸ χαρτοκοπῆνιμα καὶ μὲ τὸ μπαλαμοῦτι;

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελῆσαι.

Εἰς τὸ Θέατρον ἐκείνο τῆς Πλατείας Ὀμονοίας
εἰς Ἀθήναι θ' ἀπολαύσουσι μουσικῆς πολλὴ σπανίας.
Ὁ γλυκὸς ἐρασιτέχνης, ὁ Δημήτριος Δαμιανός,
παίκτης λύρας καὶ κιθάρας ἐν τοῖς μάλιστα δαιμόν,
τὸ ἐσπῆρας τῆς Δευτέρας θὰ μᾶς δώσῃ συναυλίαν
μὲ διάφορα κομμάτια καὶ μὲ τὴν ποικιλίαν.
Θὰ συμπᾶρξουν δι' εἰς ταῦτην κ' ἐξοχότατες πολλὰι,
Βολονίνης καὶ Κοκκίνης; κ' ὁ γνωστός ὁ Λαμπελῆ.

Ἄσχοις ἀσίκης ἀπὸ σᾶς ἐπιθυμοῖ νὰ πάρῃ
μπακοῦνην πρώτης τάξεως; κ' ἀπὸ γερὸ πινάρου,

Μὲ λίγην κᾶν δὲν ἔντροπεται κ' ὁ Πρίγκηψ Ὀθαλλίας,
ποῦ τὸ ἀρέουον τὰ χαρτῆ καὶ ἄνευ ὀφελείας;
δὲν προπαῖδὲ νὰ μιμηθῆ τοὺς λῆξιτον ἐμῆνα,
ποῦ μὲ γιὰ πάντα τῆρσεν ἀνάθεματισμένη,
κ' ἐδάγκωσα κ' ἐξέσχισα τὸν Ρήγξ καὶ τὸν Ἄσσο
κ' ἐκάμα ὄρκο καὶ σταυρὸ νὰ μὴν τὰ ξανακῆνω,
καὶ τόρξ μ' ἤσυχῃ καθὼτ' μεθῶ ἀπὸ ρεσιναί,
καὶ μῆτε μᾶουσι παῖξω κᾶν μηδὲ στραβὴ κούστινα;
Ἐγὼ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Πρίγκηπος τοῦ γαῖρου
εἶμ' ἕνας κόνωψ, Περικλῆ, ἐπὶ κεράτων ταῖρου,
καὶ ὅμοις ἔγω θέλησι καὶ σῆνος χαρκατῆρος,
ἐρ' ὃ καὶ μ' ἀνεκῆρξεν ἰππότην τοῦ Σωτήρος;
κ' ἰστ' ὁ ἀρεντάνθρωπος, κοτζῆμ κρεμανταλάς,
καὶ αὐτοῖς μ' ἐυγένειαν καὶ σχέσεις ὕψιλᾶς,
Λόρδος, Μυλλόρδος, ντιετιγῆ, καὶ Πρίγκηψ Ὀθαλλίας,
κ' ἐντὸς μικροῦ διαδόχοις τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας,
δὲν ἔντροπεται νὰ κᾶθεσαι νὰ παῖξῃ μπακαρῆ
μὲ κᾶθε κλέφτῃ ντιετιγῆ καὶ κᾶλικο παρὰ,
κ' ὡς σῆμερὰ νὰ μὲ μορῶ ἴστ' ὁ πάθοι; τοῦ ν' ἀνθέξῃ
καὶ σὰν κ' ἐμὲ νὰ ἠρκασιθῆ πῶς δὲν θὰ ξαναπαῖξῃ;
Αὐτὰ νὰ δῆ ὁ Σώλοσθουρὸ καὶ τᾶλλα-σαν τὰ χάλια,
κ' ἂν ἔγασαν οἱ Σερικιοὶ ταῦτ'α καὶ τὰ πασαχάλια
μὲ τοὺς Τσιροπινῆδες τὸν καὶ μὲ τοὺς Ἄνουστους,
αὐτὰ συμβαίνουσι κᾶποτοι καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.
Π.— Κι' ἐγὼ μαζὶ σου σύμφωνος...

Φ.— Ἄς φάλλῃ ὁ, τί θέλει...
ἐμᾶς, μωρὸ, δι' ὅσα πῆρ κοκκοῦσι δὲν μᾶς μέλει.
Ὀλράτ!.. ἄς χλαρωθοῦν κ' οἱ σῆσεις τῆς Ἀγγλίας,
ἄς μὴν τὰ κόψῃ πόποτοι ὁ Πρίγκηψ Ὀθαλλίας
μαζὶ μὲ τοὺς Ἀσλᾶνδῆς καὶ μὲ τὸν Χοντρο-Λέξαρο,
ἄς βγάλουσι τοὺς χρεώστας τὸν εἰς τὸ γαῖθουροπαῖζαρο,
περὶ Ἑλλάδος; ἴστ' εἰξῆς ἄς μὴν πολυτυρῶζουσι,
κ' ἀπὸ γενναῖοι καὶ θυμὸ ποτὲ τὸν ἄς μὲ βᾶζουσι
ἴστ' ἐκνοστῆς ποδοῖγχαίς τῶν Ἑλληνικαῖς σταπιδές,
ἄς μὲ πατοῦν τὸ χῶμά μᾶς φιλάδοξαις Ἀγγιλίδες,
ποῦ νὰ θαυμάσουσι ἔρχονται τὴν δόξαν ἐδῶ πῆρα
καὶ σκοῦσι Σπᾶνῆντιτ, Περικλῆ, καὶ τὴν κακὴ τῶν μῆρξ,
οὐδ' Ἄγγλους τὸ Πτολιδερὸν; ἄς μὴν τιμῆ κανεῖς...
Π.— Κι' ἐγὼ μαζὶ σου σύμφωνος...
Φ.— Ἄν ἔτσι συμφωνοῖ,
τὸ τακτικὸ μπαγλαῖρωμα βεβῆλας τὸ γλυτῶν...
Π.— Καὶ συμφωνῶ καὶ σύμφημι καὶ σὲ ξυλοφορτόνω.

ποῦ τὰ τιμῆ κ' ὁ Πρίγκηψ μᾶς Γεώργιος πολὺ
καὶ ἴστ' ὁ Πάπας; μ' αὐτὰ ἐνόποτοι τὸν τρώου,
τοῦ Τολαπάτῃ τὸ λημῆρον Κατάστημα πολεῖ,
ποῦ ἴστ' οὐτὸ Αἰδίον, ὡς γνωστόν, εἰρίσκειται τὸν δρόμον.

Ἐστὴν νέαν ἱστορίαν τοῦ τρέγοντος Αἰῶνος
εἰσαγωγή σπουδαία τοῦ Παύλου Καρολιδῆ,
ποῦ φανταῖ καὶ εἶναι εἰς τὰ τοιαῦτα μόνος
κ' οἱ Ἀσιανολόγοι τὸν ἔχουσι γιὰ σολιδῆ.
Θ' ἀναγνωθῆ καὶ ποῦτο πιντοῦ μὲτ' ἀπληστίας...
ἴστ' ὁ Βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται τῆς Ἑστίας.

Ὁ Ρωμῶν γνωστόν αἰς κᾶνω — πᾶς ἴστ' σπῆτ' μου ἀνέξῃ,
ἴστ' ἡ Νικόπολις ἀνάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σοφροῖσι
μὲ ἐνοδοχεῖο Ἐδῆ, — ὅτ' ἴστ' λάδι τρεῖς ἴστ' ἔτι,

μὲ λημῆρον, μὲ μὲ μᾶνδρα, — μὲ μὲγάλ' εἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χῆρα ὀλίγος ἀνῆρα, — ποῦτ' ἄλλα μαμῆ.